

Publicerad 2009-11-16 20:07 av aPorcupine

Trottoaren är språngbrädan mot månen

I kvällens mörker

rör sig skuggor av människor

som en tyst försäkran om att tiden som varit

kommer fortsätta att

vara

för alla håller de blicken

på något längre fram

något högre

något odefinierbart

något som skapats med tiden

någonstans mellan allt det kylslagna

finns ett barn

med en grön ballong

istället för något uttryckslöst

finns det ett leende

och barnet håller ögonkontakt med den måne

som lyser upp gatan

det enda som egentligen hörs

är klackar mot frostig trottoar

och luftens suckar

när den pressas undan

av skuggornas framfart

ingen ser den lilla med sin älskade ballong

för alla håller de blicken

på något längre fram

något högre

något odefinierbart
något som skapats med tiden

den gröna ballongen
vill sväva högre
upp mot den leende månen
dansa upp ifrån mörkret

barnet släpper greppet om sin ballong
och hoppas att gubben på månen ska skratta
människor går förbi på gatan
skymmer sikten

alla håller de blicken
på något längre fram
något högre
något odefinierbart
något som skapats med tiden

när barnet
äntligen ser stjärnorna
är den gröna ballongen borta
och månen ler lite extra

barnet skrattar åt den hemlighet
som bara månen vet

människorna
vänder sig om när de hör barnet

för en liten stund
är allt stilla
när skuggorna lyssnar
till det ovanliga ljudet

Deras steg hörs återigen
och barnet ser inte längre sin älskade måne
men försöker tränga sig fram

barnet försöker springa förbi
alla skor med vassa klackar
men det kommer fler och fler

det är bara fötter
det är bara ben
det är bara mörker
det är bara taktfasta steg
och det upptar all plats

nästan

mitt på gatan
upplyst av den leende månen
ligger den gröna ballongen

nedtrampad

hela kvarteret fylls av barnets gråt
men skuggorna av barn som en gång skrattat
fortsätter att ta sig fram

med blicken fäst på

sina svarta ballonger

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aPorcupine med Poeter.se id #9195 innehar upphovsrätten